

PHẦN II

Thời gian bẻ bánh với người đói khát

Mùa Chay là thời gian để dọn mình chuẩn bị cho đại lễ Phục Sinh. Giống như Đức Giêsu và với Ngài, chúng ta cũng đi vào trong cô tịch của sa mạc để ở một mình với Đấng sẽ nói với tâm hồn chúng ta. Ở đó chúng ta sẽ nghe thấy tiếng Ngài trong thinh lặng và tĩnh lặng của tâm hồn.

Thế giới đang trải qua cơn thử thách lớn lao của đại dịch corona. Thiên Chúa muốn các quốc gia và dân tộc quay trở về với Ngài. Chúng ta không thể hiện hữu cũng không thể có được bình an, niềm vui, sức khỏe thật sự cũng như của cải lâu bền nếu không có Thiên Chúa, Đấng tạo dựng và là Chúa chúng ta. Cầu cho thời gian thử thách này trở thành trường học để dạy chúng ta về sự cần thiết tuyệt đối phải tin thác vào Chúa, tôn vinh Ngài. Khi không nhận biết Thiên Chúa Cha và Đấng Tạo Dựng, nhân loại

cố tự đặt mình làm trung tâm của thế giới. Cái căm dỗ thường hằng muốn xây dựng tháp Babel (cf. Stk 11,1-9), thờ lạy bò vàng (cf. Xh 32,1 tt.) ... thay thế cho Thiên Chúa, sẽ kết thúc bằng một thảm họa kinh hoàng.

Đây là thời gian chúng ta mở mắt ra để nhìn về Thiên Chúa, thức tỉnh và đọc thời diêm. Hôm nay, cũng như hôm qua, thế giới này thuộc về Thiên Chúa. Thế giới này là nhà khách chứ không phải nơi cư trú vĩnh viễn của chúng ta. Không có một thế giới không Thiên Chúa. Điều ấy cũng không tùy thuộc vào điều ta nghĩ thế nào hay nghĩ gì!

“Không phải là mười người được lành sạch sao, còn chín người kia đâu?” (Lc 17,11-19). Một trong mười người đã quay lại để nhìn nhận quyền năng Thiên Chúa, tỏ lòng biết ơn của mình. Ngày nay, có thể nói chúng ta được thịnh vượng, đầy đủ và độc lập, ta dễ dàng quên đi Thiên Chúa là Đấng tạo dựng; ta thờ lạy chính mình thay vì Thiên Chúa. Ta có khuynh hướng đặt mình ở trung tâm và xông hương chính mình. Sai lầm rồi! Ta đã phạm tội và tiếp tục rơi vào tội thờ lạy ngẫu tượng.

Bài đọc thứ nhất trong ngày thứ Tư Lễ Tro đã cho chúng ta một thoáng nhìn về cách tiếp cận và đôi mắt với vấn đề phiền phức từ mọi phía. Đây là thời gian chúng ta phải quỳ gối xuống với bàn tay chấp lại để cầu cứu với Thiên Chúa. Không một quyền lực chính trị nào có thể thắng được Thiên Chúa, cũng không có thể tồn tại nếu Chúa không ở đó. Nếu chúng ta chối từ sự hiện diện của không khí mà chúng ta thở chỉ vì không thấy được nó thì

không khí vẫn tiếp tục có đó. Chúng ta cũng đang làm điều gì đó giống như thế: ta nói rằng ta không nhìn thấy Thiên Chúa cũng không cần Ngài và rằng ta có thể tự lo liệu đời sống của chúng ta mà không có Ngài! Ngài gây phiền toái cho cuộc sống chúng ta. Chúng ta nghĩ rằng thật thoải mái khi sống mà không nhìn nhận Thiên Chúa và sự hiện diện của Ngài, cũng như hành động của Ngài trong đời sống của chúng ta, bất cần cả thế lực và vương quyền của Ngài nữa. Ta muốn thắng cả Thiên Chúa. Khi cố làm điều đó, chúng ta bị Thiên Chúa chinh phục qua sự đau khổ và đau đớn, dịch bệnh và thảm họa thiên nhiên. Chúng là những bài học có tính chữa trị để suy tư và thay đổi lối sống của chúng ta!

Mùa Chay là thời gian có tác động mạnh trong năm, mời gọi chúng ta cầu nguyện sốt sắng hơn, làm việc hy sinh, sám hối, bẻ bánh và chia sẻ với người nghèo khó nhiều hơn. Bẻ ra và chia sẻ chứ không phải cứ giữ lấy cho mình những của hay hư nát dường như chúng chẳng hề mất đi bao giờ, nhưng hãy bẻ ra và quảng đại chia sẻ cho ai thiếu thốn những nhu cầu cơ bản của cuộc sống. Mùa Chay là thời gian suy nghĩ về tình yêu lớn lao của Thiên Chúa, được biểu lộ qua Đức Giêsu. *“Thiên Chúa yêu thế gian đến nỗi đã ban Con Một, để ai tin vào Con của Người thì khỏi phải chết, nhưng được sống muôn đời. Quả vậy, Thiên Chúa sai Con của Người đến thế gian, không phải để lên án thế gian, nhưng là để thế gian, nhờ Con của Người, mà được cứu độ”*(cf. Ga 3,16-17); *“... ánh sáng đã đến thế gian, nhưng người ta đã chuộng bóng tối hơn ánh sáng, vì các việc họ làm đều xấu xa ...”* (Ga 3,19).

Mùa Chay nói với chúng ta về Thập Giá, bằng chứng một tình yêu lớn lao được thể hiện trên Thập Giá. Cánh tay của Đức Giêsu giăng ra, đóng vào cây Thập Giá. Trong sách Xuất Hành (17,10-13), ta thấy ông Môisê ngồi trên hòn đá, các ông Aharôn và Khua đỡ lấy cánh tay ông trong cuộc chiến chống lại quân Amaléch. Bao lâu cánh tay Môisê còn giăng ra thì quân Israel thắng trận. Chúng ta cũng đang ở trong một cuộc chiến: cuộc chiến với chính mình, với ma quỷ và sự dữ trong thế giới. Đây là cuộc chiến thiêng liêng. Khác với cánh tay của ông Môisê được hai người đỡ lấy, cánh tay Đức Giêsu giăng ra và bị đóng vào Thập Giá, vì thế luôn luôn can thiệp với Chúa Cha cho nhân loại tội lỗi. *“Lạy Cha, xin tha cho họ, vì họ không biết việc họ làm”* (Lc 23,34).

Mùa Chay mời gọi chúng ta hoán cải - metanoia, một lời mời gọi chuyển hướng đời sống tận căn sống, thay đổi thái độ. Đây là lời mời gọi chuyển tiếp từ cách nhìn, phán đoán và hành động của chúng ta sang cách nhìn của Thiên Chúa về mọi sự, cách phán đoán và hành động của chúng ta sang đường lối hành động của Thiên Chúa. Đây là điều tiềm ẩn trong lời mời gọi *“hãy hoán cải”* của Đức Giêsu. Thế nên Mùa Chay là thời gian để Đức Giêsu ngự trong tâm hồn, tâm trí và mắt nhìn.

Trong Mùa Chay, chay tịnh có một chiều kích mới. Việc ăn chay bao gồm cả ngũ quan, cũng như sự tự nguyện. Hơn nữa, ăn chay phải chống lại cả bảy mối tội đầu: Phẫn Nộ, Tham Lam, Đố Kỵ, Lười Biếng, Kiêu Ngạo, Mê Ăn Uống, và Ham Muốn. Trong thời gian đòi hỏi của Mùa Chay này, chúng ta phải chiến đấu với ba thù thiêng

liêng: thể gian, ma quỷ và chính mình (sarx – xác thịt). Đồng thời, trái tim và tinh thần của Mùa Chay liên quan đến việc chia sẻ theo ba cách: bác ái, cầu nguyện và chay tịnh (cf. Mt 6,1-6, 16-18). Có cả niềm vui lẫn sự đau đớn: vui vì đức ái nội tâm của một tâm hồn hướng về Chúa và tha nhân; buồn vì sự thờ ơ mà ta gặp thấy nơi người ta muốn giúp đỡ. Tình yêu phải vượt qua những thử thách gắt gao của đau đớn và đau khổ. Ta phải kinh nghiệm sự đau đớn khổ nhọc khi sinh ra những linh hồn mới. Tình yêu cứu rỗi có thể gây buồn khổ nhưng đáng để kinh nghiệm. Đức Giêsu nói với Thánh Têrêsa Calcutta rằng: “Ơn gọi của con là yêu, chịu đau khổ và cứu các linh hồn”. Tình yêu ở đây trở thành tình yêu chịu đau khổ, tình yêu hy sinh, tình yêu lao nhọc. Ta kinh nghiệm được niềm vui vì một linh hồn mới được cứu chuộc qua tình yêu lao nhọc, qua tình yêu cứu rỗi.

Mùa Chay là thời gian hy vọng. Ngay cả khi mọi sự chung quanh trở nên đen tối, ta vẫn hy vọng. Mùa Chay là phương tiện hướng và dẫn ta đến Phục Sinh. Mùa Chay không Phục Sinh thì rất buồn. Hãy tưởng tượng Mùa Chay mà không có Chúa Nhật Phục Sinh. Chính Chúa Nhật Phục Sinh mới đem lại cho ta sức mạnh, lòng can đảm và sức sống, định hướng thật sự và niềm vui trong đời sống cầu nguyện mỗi ngày, sự thống hối, hy sinh, khiêm hạ, và chỉnh đốn cách hiểu sai lạc. Mùa Chay giúp ta hiểu ý nghĩa Kitô giáo của sự đau khổ nơi con người. Đau khổ tự thân không phải là sự chấm hết. Nó là phương tiện cần thiết để cứu rỗi các linh hồn, một Salvifici Doloris – sự đau khổ cứu rỗi. Chính trong ý nghĩa này mà Thánh Gioan Phaolô II đã nói: “Đau khổ là một ơn gọi”, bởi vì nó có tính cứu

rồi; nó cứu rồi chính ta và tha nhân. Cũng chính trong ý nghĩa này mà các Tông đồ khi rời khỏi Hội đồng Sanhedrin thì họ cảm thấy được niềm vui vì thấy mình chịu đau khổ xứng đáng vì danh Đức Giêsu (cf. Cv5,41). Không lấy gì ngạc nhiên khi Đức Giêsu đòi hỏi Thánh Têrêsa Calcutta và Dòng Thừa sai Bác ái phải “là nạn nhân của tình yêu Chúa, ... phủ đầy sự nghèo khó của Thập Giá, sự vâng phục và bác ái của Thập Giá”. Không gì ngạc nhiên khi Đức Giêsu nói bà là hiện thể của Đức Giêsu bị đóng đinh. Ngài đòi hỏi bà dâng nhiều hy sinh hơn nữa, cười dịu dàng hơn nữa và cầu nguyện sốt sắng hơn nữa. Không gì ngạc nhiên khi Đức Giêsu bảo Thánh Têrêsa, MC, rằng “trong sự hiến tế mình, khi làm ngọn lửa của tình yêu Đức Giêsu giữa những người nghèo khó, họ sẽ được nhìn thấy Đức Giêsu, biết Ngài và mong muốn Ngài”. Vì thế, sự đau khổ và đau đớn, thập giá và gian lao là những phương tiện mạnh mẽ để nhìn thấy Đức Giêsu, như thế sẽ được cứu thoát và cứu chuộc.

Chúng ta phải nắm bắt những gì chính yếu trong đời sống. Thế giới hiện đại đang đau đớn và buồn sâu vì đã nắm lấy những gì là phù du và tạm bợ, trong khi vẫn thờ ơ với thực tại trọng yếu của Thiên Chúa. Với Ngài, ta có thể leo lên những đỉnh núi cao, đối mặt với thách đố và chiến thắng ma quỷ. Tôi muốn trích lại một suy tư hay của Thánh Phêrô Kim ngôn ở đây:

“Anh em thân mến, có ba việc giúp cho đức tin được đứng vững, lòng đạo được chắc chắn và nhân đức được bền bỉ. Ba việc đó là cầu nguyện, ăn chay và làm phúc. Cầu nguyện là gõ cửa, ăn chay là được nhậm lời, làm phúc

là nhận lãnh. Cầu nguyện, ăn chay, làm phúc: ba việc ấy chỉ là một và bổ túc lẫn cho nhau.

Thật vậy, chay tịnh là linh hồn của cầu nguyện, và làm phúc là sự sống của chay tịnh. Đừng ai tách rời ba việc ấy, vì chúng không thể tách rời nhau được. Ai chỉ làm một trong ba, hay không làm đủ cả ba một trật, là chẳng làm gì hết. Vì thế, ai cầu nguyện thì cũng phải giữ chay, ai giữ chay thì cũng phải làm phúc. Ai cầu xin mà ao ước được Chúa nhậm lời thì phải nghe lời người khác xin mình. Ai không từ chối lắng nghe lời người khác xin thì dễ dàng được Chúa lắng nghe.

Người giữ chay phải tìm hiểu việc ăn chay. Ai mong ước được Thiên Chúa thông cảm điều mình đói khát, hãy thông cảm với người đang đói khát. Ai mong được thương xót, hãy thể hiện lòng thương xót. Ai kiếm tìm lòng tốt, hãy làm điều tốt. Ai muốn được người ta cho mình, thì hãy cho người khác. Người cầu xin cho mình điều chính mình đã từ chối người khác, quả là người bất lương.

Này bạn, bạn hãy trở nên mẫu mực về lòng thương xót. Nếu bạn muốn được thương xót như thế nào, bao nhiêu, mau lẹ chừng nào, thì chính bạn hãy thương xót người khác cách mau lẹ cũng chừng ấy và cũng một cách thế như vậy. Vì thế, cầu nguyện, làm phúc và ăn chay, cả ba việc hợp lại thành một, vừa là lời bênh vực, vừa là lời biện hộ, vừa là lời cầu xin cho chúng ta theo ba hình thức” (Bài giảng 43; Kinh Sách, thứ Ba tuần III, Mùa Chay).

(Osservatore Romano, ngày 13 tháng Ba 2020)

Nguồn: giaophanquinhon

Một sớm mai kia, chợt thấy hư vô bên đời...

Nếu một ngày bất chợt Corona viếng thăm **“sẽ thấy trong ta ngày đã sang đêm mất rồi”**. Ta nghĩ gì về người, người hoài chi đến ta!

“Một sớm mai kia chợt thấy hư vô trong đời. Người vẫn đâu đây, người cũng đã như xa rồi...”. Tất cả “chỉ là ... thế thôi”

Đôi với đa số người Việt Nam chúng ta, việc bỏ ra hàng ngàn đô-la để được du ngoạn trên các du thuyền sang trọng là điều không ai dám mơ tới. Thế mà lúc này đây, du thuyền đang trở thành cơn ác mộng của những người sử dụng nó.

Giới thượng lưu trên hai du thuyền MS Westerdam và Diamond Princess vừa có những trải nghiệm đê đời. Họ không thể ngờ thần chết Corona đã theo họ lên đênh sóng biển. Họ không bao giờ nghĩ giàu có như mình lại có lúc bị từ chối và xua đuổi. Họ không thể tưởng đời mình sao gặp phải cơn khủng hoảng khiếp như vậy. Hình ảnh anh John Miller chấp tay quý cảm tạ khi được Campuchia cho phép cập cảng đã nói lên điều đó.

Nhà văn Phương Phương trong nhật ký “Vũ Hán Những Ngày Phong Thành” có nói đến một thứ “tai họa”

thật khủng khiếp mà Virus Corona mang lại: “*Tai họa là người bệnh nặng vào viện, nếu chết, lúc vào viện cũng chính là lúc vĩnh biệt người nhà, chẳng bao giờ có cơ hội gặp lại... Trong tai họa chẳng có phút nào êm ả. Chỉ có người nhắm mắt không cam tâm, chỉ có người thân ruột đau như cắt*”.

Thật đúng vậy. Thứ tai họa khiếp nhất mà Virus Corona mang đến không phải chỉ ở số lượng người mắc bệnh và chết, mà nó làm lộ ra bản chất thật của con người. Chúng ta không sợ bệnh, sợ chết cho bằng sợ bị cô lập, bị cách ly... kinh khủng hơn nữa là bị coi như đồ ô nhiễm để xa lánh và loại trừ. Điều này đã thực sự xảy ra giữa các quốc gia, các thành phố, địa phương ... và thậm chí cả trong xóm làng, gia đình.

Con người chúng ta vốn bản tính kiêu ngạo, luôn trong tâm thế “bàn tay ta làm nên tất cả”. Mà cũng đúng thôi! Theo tôn giáo thì chúng ta vốn được Thượng Đế cho hợp tác cùng Ngài trong công trình sáng tạo vũ trụ, nên cũng có khả năng siêu phàm của thần thánh. Theo khoa học, mỗi người mới chỉ sử dụng được khoảng 10% não bộ, còn rất nhiều năng lực kỳ diệu tiềm ẩn.

Dẫu cao siêu vậy, con người vẫn phải thừa nhận một sự thật phũ phàng rằng: Tôi rất yếu đuối mỏng dòn. Cũng như mọi loài, tôi sẽ phải chết. Thậm chí thời gian và khả năng tồn tại của tôi trong vũ trụ này được xếp vào hạng rất thấp.

Chỉ với Virus Corona nhỏ bé yếu đuối cũng đủ làm rung động thế giới loài người. Với hơn 60 quốc gia có người lây nhiễm, WHO tuy chưa dùng từ “Đại Dịch”, nhưng đã phải cảnh báo nguy hiểm ở mức độ “rất cao”. Thế mới thấy cuộc sống con người mong manh dường nào. Thế mới hiểu sự hư vô của cõi trần là một thực tế không ai chối cãi được.

Đôi diện giông tố để trải nghiệm kiếp người. Chúng ta yếu đuối và mong manh lắm nên xin đừng ảo tưởng mình tuyệt đối muôn năm. Chúng ta nhạy cảm và rất dễ tổn thương nên xin đừng cố xung anh hùng chiến thắng. Chúng ta cần nhau, cần hơi ấm tình người nên xin đừng độc tôn nhân vị.

Nếu một ngày bất chợt Corona viếng thăm “*sẽ thấy trong ta ngày đã sang đêm mất rồi*”. ***Ta nghĩ gì về người, người hoài chi đến ta!*** “*Một sớm mai kia chợt thấy hư vô trong đời. Người vẫn đâu đây, người cũng đã như xa rồi...*”. Tất cả “*chỉ là ... thế thôi*” (Nhạc sĩ Thanh Tùng)

Nguồn: Jos.giaophanlongxuyen

Thiên Chúa đang ở đâu?

Trước sự lan tràn của virus corona hay còn gọi là Covid-19 và sự giết chóc của nó, nhiều người đặt câu hỏi “tại sao?” Tại sao lại có đại dịch này? Tại sao Chúa để cho dịch bệnh xảy ra? Tại sao Chúa không can thiệp khi con người kêu cầu trong đau đớn và thậm chí có người sợ hãi thất vọng? Cha James Martin, một linh mục dòng Tên người Mỹ, chia sẻ những suy tư về mẫu nhiệm sự dữ. Đối với cha, câu trả lời vẫn là không có câu trả lời. Nhưng cha xác tín rằng chúng ta có thể tìm câu trả lời của đau khổ nơi Chúa Giêsu. Qua cuộc đời của Chúa Giêsu, Kitô hữu biết rằng Con Thiên Chúa đã trải nghiệm và biết hết những đau khổ của phận người và chắc chắn Ngài không bỏ rơi con người. Và những người không phải Kitô hữu cũng tìm được nơi Chúa Giêsu một gương mẫu cho cuộc sống. Vấn đề là con người có tin vào một Thiên Chúa mà con người không hiểu không?

Lời chia sẻ: “Mỗi năm tôi phải đi hóa trị 4 lần. Và mỗi khi tôi đi qua cánh cửa có bảng ghi “Khoa Ung thư hóa trị”, trái tim tôi dường như hụt đi một nhịp. Trong khi tình trạng bệnh của tôi không nguy hiểm lắm (khối u của tôi là ác tính, nhưng đã được mổ hết rồi), hàng ngày tôi đã gặp những người cận kề với cái chết.

Cuộc "hẹn" của mỗi người

Trong sáu tuần lễ, mỗi ngày tôi đón một chiếc taxi và nói, làm ơn đưa tôi đến đường 68. Khi đến nơi, tôi dừng lại ở một nhà thờ gần đó để cầu nguyện. Sau đó, trên đường đi đến nơi hẹn làm hóa trị, nằm trong một khu phố đầy các bệnh viện, tôi đã đi ngang qua những bệnh nhân ung thư bị rụng tóc, những ông già bà cụ kiệt sức phải ngồi xe lăn, được các nhân viên chăm sóc y tế tại gia đẩy đi và những người vừa mới phẫu thuật. Nhưng trên cùng những vỉa hè đó, tôi gặp các bác sĩ bận rộn, những y tá tươi cười và các thực tập viên háo hức, và nhiều người khác nhìn có vẻ rất khỏe mạnh. Một ngày nọ, tôi chợt nhận ra: Tất cả chúng ta sẽ đến đường 68, mặc dù tất cả chúng ta đều có những giờ hẹn khác nhau của mình.

Thiên Chúa ở đâu trong tất cả những điều này?

Chỉ trong vài tuần qua, hàng triệu người bắt đầu lo sợ rằng họ đang đi đến cuộc hẹn của mình với vận tốc kinh hoàng, do đại dịch Covid-19. Sự kinh hoàng do lây nhiễm lan nhanh cộng thêm cú sốc bởi sự khởi phát đột ngột của nó. Là một linh mục, tôi đã nghe thấy các cảm xúc tuôn

trần như núi lở trong tháng vừa qua: hoảng loạn, sợ hãi, giận dữ, buồn bã, bối rối và tuyệt vọng. Càng ngày tôi càng cảm thấy như mình sống trong một bộ phim kinh dị, nhưng theo bản năng, tôi đã tắt cuốn phim này đi vì nó gây quá nhiều xáo trộn. Và ngay cả những người sùng đạo nhất cũng hỏi tôi:

Tại sao điều này xảy ra?

Và: Thiên Chúa ở đâu trong tất cả những điều này?

Mâu nhiệm sự dữ

Về cơ bản, nó giống như câu hỏi mà mọi người đặt ra khi một con bão tước đi hàng trăm mạng sống hoặc khi một đứa trẻ chết vì ung thư. Nó được gọi là “vấn đề đau khổ”, “mâu nhiệm về sự dữ”, ... và nó là một câu hỏi mà các vị thánh và các nhà thần học đã phải vật lộn trong nhiều thiên niên kỷ. Câu hỏi về nỗi đau khổ tự nhiên (từ bệnh tật hoặc thiên tai) khác với câu hỏi về “sự ác luân lý”. Nhưng bỏ qua phân biệt thần học này, câu hỏi hiện nay đã làm mệt mỏi tâm trí của hàng triệu người có đức tin, của những người mất can đảm với số người chết đang gia tăng đều đặn, của những người đấu tranh với những câu chuyện về các bác sĩ buộc phải phân loại bệnh nhân và những người giật mình trước những bức ảnh của những hàng dài các quan tài: Tại sao?

Đau khổ để thử thách, tôi luyện đức tin?

Qua nhiều thế kỷ, nhiều câu trả lời về đau khổ tự nhiên đã được đưa ra; tất cả đều muốn trả lời câu hỏi theo một cách nào đó. Phổ biến nhất là câu trả lời cho rằng đau

khô là một thử thách. Đau khô thử thách đức tin của chúng ta và củng cố nó, như lời thánh Gia-cô-bê: “Thưa anh chị em, bất cứ khi nào anh chị em gặp bất kỳ thử thách nào, đừng xem nó là điều gì khác hơn là niềm vui, bởi vì anh chị em biết rằng thử thách đức tin sẽ làm cho nó kiên vững”. Nhưng trong khi giải thích đau khô như một thử thách có thể giúp ích trong các khó khăn nhỏ nhỏ (ví dụ như sự kiên nhẫn được kiểm tra bởi một người gây phiền hà), thì nó thất bại trong những trải nghiệm đau đớn nhất của con người. Có phải Chúa gửi bệnh ung thư đến để thử thách một đứa trẻ? Đúng là cha mẹ của em bé có thể học được điều gì đó về sự kiên trì hoặc đức tin, nhưng cách tiếp cận đó có thể khiến Chúa trở thành một con quái vật.

Đau khô là hình phạt của tội lỗi?

Cũng có lập luận cho rằng đau khô là một hình phạt của tội lỗi, một cách giải thích vẫn còn phổ biến giữa một số tín hữu (*họ thường nói rằng Chúa trừng phạt những người hoặc những nhóm mà không cùng ý kiến với họ*). Nhưng chính Chúa Giêsu đã bác bỏ lối suy nghĩ đó khi Ngài gặp một người mù như câu chuyện được kể lại trong Tin Mừng thánh Gioan chương 9: Thưa Thầy, ai là người đã phạm tội, người đàn ông này hoặc cha mẹ anh ta, khiến anh ta sinh ra đã bị mù? Chúa Giêsu trả lời: **“Không phải người đàn ông này cũng không phải cha mẹ của anh ta đã phạm tội”**. Đây là lời bác bỏ dứt khoát của Chúa Giêsu về hình ảnh một Chúa Cha tàn ác. Trong Tin Mừng Thánh Luca, Chúa Giêsu trả lời câu chuyện về tháp Babel bằng đá đã đổ xuống và đè chết đám đông dân chúng: **“Anh em nghĩ rằng họ là những kẻ tội lỗi tồi tệ hơn tất cả những**

người khác sống ở Giêrusalem sao? Tôi nói với anh em không phải như vậy.”

Nguyên nhân của đau khổ: Chúng ta không biết!

Cuối cùng, câu trả lời trung thực nhất cho câu hỏi tại sao virus Covid-19 lại giết chết hàng ngàn người, tại sao các bệnh truyền nhiễm lại tàn phá nhân loại và tại sao lại có đau khổ, đó là: Chúng ta không biết. Đối với tôi, đây là câu trả lời trung thực và chính xác nhất. Người ta cũng có thể nghĩ rằng virus là một phần của thế giới tự nhiên và bằng một cách nào đó đóng góp cho cuộc sống, nhưng cách giải thích này không thể dùng để nói chuyện với một người bị mất bạn bè hoặc người thân. Một câu hỏi quan trọng đối với những người có đức tin trong những lúc đau khổ là: Bạn có thể tin vào một Thiên Chúa mà bạn không hiểu không?

Câu trả lời là Chúa Giêsu

Nhưng nếu mà nhiệm đau khổ không thể giải đáp được thì các tín hữu có thể đi tìm lời giải đáp ở đâu trong những lúc như thế này? Đối với người Kitô hữu và có lẽ ngay cả đối với người khác, câu trả lời là Chúa Giêsu.

**Một Giêsu sống trong một thế giới
với những giới hạn của con người**

Các Kitô hữu tin rằng Chúa Giêsu vừa hoàn toàn là Thiên Chúa vừa hoàn toàn là con người. Tuy nhiên, đôi khi chúng ta bỏ qua phần thứ hai. Giêsu thành Nazareth được

sinh ra trong một thế giới của bệnh tật. Trong cuốn sách “Đá và phân, dầu và nước bọt”, về cuộc sống hàng ngày ở Galilê vào thế kỷ thứ nhất,

Jodi Magness, một học giả về Do Thái giáo thời kỳ đầu, gọi môi trường mà Chúa Giê-su sống bản thiêu, tồi tệ và không lành mạnh.

John Dominic Crossan và *Jonathan L. Reed*, các học giả về bối cảnh lịch sử của Chúa Giê-su, đã tổng hợp những điều kiện sống này trong một câu nói nghiêm túc trong cuốn sách “Khai quật Giê-su”: “*Một trận cúm, một cơn cảm lạnh, hay một cái răng bị sưng có thể giết chết người. Đây là thế giới của Giê-su.*”

Đối với người Kitô hữu

Hơn nữa, trong sứ vụ công khai của mình, Chúa Giê-su liên tục tìm kiếm những người bị bệnh. Hầu hết các phép lạ của Ngài là chữa lành khỏi bệnh tật và khuyết tật: các căn bệnh về da (thường được gọi chung là phong cùi), chứng động kinh, một người phụ nữ bị rong kinh, một bàn tay bại liệt, mù lòa, câm điếc, bất toại. Trong những thời điểm đáng sợ này, các Kitô hữu có thể thấy thoải mái khi biết rằng khi họ cầu nguyện với Chúa Giê-su, họ đang cầu nguyện với một người hiểu họ không chỉ bởi vì Ngài là Thiên Chúa và biết tất cả mọi sự, mà bởi vì Ngài là con người và đã có kinh nghiệm về tất cả những điều này.

Đối với người không phải Kitô hữu

Nhưng những người không phải là Kitô hữu cũng có thể xem Chúa Giê-su như một gương mẫu chăm sóc người

bệnh. Không cần phải nói, khi chăm sóc cho người bị nhiễm virus corona, người ta cần thực hiện các biện pháp phòng ngừa cần thiết để không lây nhiễm bệnh. Nhưng đối với Chúa Giêsu, người bệnh hay người sắp chết không phải là người khác, không phải là người đáng trách, mà là anh chị em của chúng ta. Khi Chúa Giêsu thấy một người có khuôn khổ, các Tin mừng cho chúng ta biết rằng trái tim của Ngài đã bị lay động bởi lòng thương xót. Ngài là mẫu gương về cách thế chúng ta sống trong cuộc khủng hoảng này: với những trái tim xúc động vì thương xót.

Đối với tôi, Chúa Giêsu là khuôn mẫu cho cuộc sống

Bất cứ khi nào tôi cầu nguyện, tôi dừng lại trước một bức tượng Chúa Giêsu, đôi tay Ngài vươn ra, trái tim Ngài lộ ra. Chỉ là một bức tượng thạch cao, đó không phải là tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời, nhưng nó rất có ý nghĩa với tôi (GĐTM).

“Tôi không hiểu tại sao mọi người chết, nhưng tôi có thể đi theo một người, là Đấng cho tôi một khuôn mẫu cho cuộc sống”

JSJ (The New York Times 28/03/2020)

.....còn tiếp.....mong đón đọc